

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

2003

Utgiven i Helsingfors den 6 mars 2003

Nr 185—191

INNEHÅLL

Nr		Sidan
185	Lag om ändring av lagen om enskilda vägar	393
186	Lag om ändring av 2 § lagen om rehabilitering som ordnas av folkpensionsanstalten	397
187	Lag om ändring av 5 och 14 § lagen om rehabiliteringspenning	399
188	Lag om ändring av lagen om pension för arbetstagare	400
189	Lag om ändring av lagen om sjömanspensioner	403
190	Lag om ändring av 39 § folkpensionslagen	406
191	Statsrådets förordning om ändring av 1 § förordningen om yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården	407

Nr 185

Lag

om ändring av lagen om enskilda vägar

Given i Helsingfors den 28 februari 2003

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 15 juni 1962 om enskilda vägar (358/1962) 33 a § 2 mom., 38 a §, 38 c § 1 mom., 52 § 1 mom. 11 punkten, 64 § 2 mom. 11 punkten, rubriken för 10 kap., 80 §, 89 a § 2 mom. samt 96 och 98 a §,

av dessa 33 a § 2 mom. sådant det lyder i lag 555/1995, 38 a § sådan den lyder i lag 521/1975 och i nämnda lag 555/1995, 38 c § 1 mom., 52 § 1 mom. 11 punkten och 98 a § sådana de lyder i lag 1079/2000, 89 a § 2 mom. sådant det lyder i nämnda lag 521/1975 samt 96 § sådan den lyder i lag 1606/1995 och i nämnda lag 1079/2000, samt

fogas till 24 §, sådan den lyder i nämnda lagar 521/1975 och 1079/2000, ett nytt 3 mom., till 38 c §, sådan den lyder i sistnämnda lag, ett nytt 4 mom. och till lagen nya 97 a och 101 a § som följer:

24 §

Ersättning enligt 1 mom. bestäms endast om väglaget eller, om det inte finns något väglag, vägdelägarna tillsammans eller någon av dem yrkar att ersättning skall bestämmas. Ersättningen skall bestämmas att betalas till väglaget eller, om det inte finns något väglag, till vägdelägarna gemensamt. Om inte de vägdelägare som är närvarande vid förrättningen kommer överens om något annat,

fördelas ersättningen mellan vägdelägarna enligt vägenheter eller enligt någon annan skälig grund. Ersättningsfrågan avgörs i samband med att rätten till vägen enligt 1 mom. beviljas.

33 a §

Ersättningar som beror på åtgärder enligt 9 a § 2 mom. eller 10 § 2 mom. betalas av den som har fordrat att åtgärden vidtas. Om

RP 163/2002
TrUB 24/2002
RSv 256/2002

en åtgärd är till uppenbar nytta även för någon annan sakägare, kan denne förpliktas att delta i ersättningarna enligt den nytta han har av åtgärden.

38 a §

Vid en vägförrättning kan förrättningsmännen utan särskilt förordnande verkställa fastighetsbestämning, när åtgärden behövs för bestämning av vägområdet eller för vidtagande av någon annan åtgärd som avses i denna lag. Likaså kan förrättningsmännen utan särskilt förordnande verkställa ägobyte eller överföring av områden, om detta krävs för byggande av väg, indragande av väg, upphävande av vägrätt eller någon annan ändring av vägrätten, om den som sökt vägförrättning eller ägaren till området i fråga så yrkar, eller om det är viktigt att verkställa ägobytet eller överföringen av områden för att åstadkomma en ändamålsenlig fastighetsindelning.

Förutsättningar för ägobyte är att man genom det

1) kan undvika att sådan olägenhet uppstår som skulle förhindra arrangemang för ordnande av vägförbindelse,

2) avsevärt minskar de kostnader eller ersättningar som ordnandet av vägförbindelsen annars skulle medföra, eller

3) avsevärt minskar den olägenhet som ordnandet av vägförbindelsen skulle medföra för ett ändamålsenligt nyttjande av fastigheten eller del därav.

Kan ägobyte inte företas på lämpligt sätt eller kommer fastighetsägarna i fråga överens om överföring av ett område, kan i stället för ägobyte under de förutsättningar som nämns i 2 mom. ett område av ringa värde överföras från en fastighet till en annan mot full ersättning i pengar.

En förutsättning för ägobyte och överföring av områden är dessutom att åtgärden inte medför nämnvärd olägenhet för någon. I övrigt gäller i fråga om ägobyte och överföring av områden i tillämpliga delar 59, 65, 66 och 200 § fastighetsbildningslagen.

Vid ägobyte och överföring av områden bedöms det område som överförs från en fastighet till en annan separat ur den överlåtande fastighetens och ur den mottagande

fastighetens synvinkel. Om dessa värden avviker från varandra skall den av sakägarna som drar nytta av åtgärden åläggas att ersätta skillnaden.

38 c §

Inom ett område där vägrätterna är oklara eller inom vilket det på grund av ändrade trafikförhållanden är nödvändigt att bygga eller dra in vägar eller reglera vägrätterna på något annat sätt, kan en vägförrättning som gäller ett sådant område verkställas på kommunens, väglagets eller fastighetsägarens ansökan för att ändamålsenliga vägförbindelser skall kunna ordnas och vägrätterna fås att motsvara de ändrade förhållandena (*lokal vägförrättning*). Om ordnandet av vägförbindelserna är nödvändigt för att minska den lokala trafiken på en allmän väg eller för att slopa eller för att minska antalet plankorsningar mellan väg och järnväg, får lokal vägförrättning sökas även av väghållaren för den allmänna vägen eller av banhållaren. En sådan vägförrättning söks hos lantmäteribyrån, som utfärdar förrättningsförordnandet och sköter om verkställandet av förrättningen även i sådana fall då den helt och hållet gäller ett område som avses i 5 § 3 mom. fastighetsbildningslagen. Om allmänt intresse kräver det, kan lantmäteribyrån utfärda förordnande för verkställande av lokal vägförrättning utan ansökan.

Ersättningar som orsakas av ordnandet av vägförbindelser vid en lokal vägförrättning som utförs på ansökan av väghållaren för en allmän väg eller av banhållaren, skall betalas av sökanden. Om någon annan sakägare har särskild nytta av arrangemangen kan denne åläggas att delta i betalningen av ersättningarna i den mån det prövas skäligt med hänsyn till den erhållna nyttan.

52 §

Beträffande en befintlig väg skall kommunens vägnämnd, om sakägarna inte har kunnat enas i ett ärende i vilket de har befogenhet att fatta beslut eller om ärendet enligt 38 § eller i övrigt med stöd av denna lag inte skall avgöras vid en vägförrättning, fatta beslut i följande frågor:

11) nedan i 10 kap. nämnda ärenden, med undantag av dem som avses i 80 § 4 mom.; samt

64 §

Vid väglagets stämma skall särskilt fattas beslut om:

11) beviljande av tillstånd som behövs för regelbunden verksamhet enligt 80 § 1 mom. samt utfärdande av sådant förbud som föreskrivs i 80 § 3 mom.

10 kap.

Annan användning av väg och användning av annan mark tillfälligt såsom väg

80 §

Tillstånd av vägdelägarna eller väglaget behövs för användning av en väg

1) för verksamhet som anordnas av någon annan än en vägdelägare och som klart höjer kostnaderna för vägunderhållet, eller

2) för tillfälliga transporter som gagnar någon annan än en vägdelägare, med undantag för sådana transporter inom jord- och skogsbruket som utförs med arbetshäst.

Tillstånd enligt 1 mom. för tillfällig användning av vägen kan beviljas av en vägdelägare eller, om vägdelägarna bildar ett väglag, av sysslomannen eller bestyrelsen. Tillstånd för regelbunden verksamhet beviljas av vägdelägarna eller väglagets stämma. För användning av vägen kan en bruksavgift enligt 26 § tas ut hos den som anordnar transporten eller verksamheten.

Vägdägarna eller väglaget kan för dem som inte har rätt till vägen utfärda allmänt förbud mot användning av vägen för trafik med alla eller vissa slag av motor- eller hästfordon eller mot transport av arbetsmaskiner på vägen. Ett förbud enligt detta moment utgör inte något hinder för färd till en vägdelägars fastighet i lovliga ärenden och hindrar inte en vägdelägare eller, om vägdelägarna bildar ett väglag, sysslomannen eller bestyrelsen att bevilja ett ovan avsett tillstånd för tillfällig användning av vägen,

om det finns vägande skäl därtill. I fråga om vägar som får eller har fått statligt eller kommunalt bidrag gäller dock bestämmelserna i 96 §.

Om någon som inte har rätt till vägen använder den i strid med 1 eller 3 mom., är han skyldig att på anfordran betala en bruksavgift enligt 26 § samt, om vägen skadats, ersätta skadan.

Om vägen har använts i strid med 1 eller 3 mom. och straff yrkas för det, skall även ersättningskraven framställas vid allmän domstol.

89 a §

Behövs i förväg medel för att täcka kostnader för vägarbetet, skall vägnämnden genom sitt beslut fastställa det behövliga beloppet med beaktande av det kostnadsförslag som avses i 38 § 4 mom. och samtidigt bestämma den andel av dessa kostnader som enligt vägenheterna i förväg skall tas ut hos varje vägdelägare.

96 §

Om staten eller kommunen med stöd av denna eller någon annan lag understöder väglaget eller vägdelägarna gemensamt vid underhållet av en väg, får användningen av vägen för annat än trafik som gagnar vägdelägarna inte förbjudas under den period som understödet avser. Detsamma gäller en väg för vars underhåll kommunen svarar på sin bekostnad. För regelbunden trafik på vägen krävs även i detta fall väglagets eller vägdelägarnas tillstånd liksom för användning av vägen för verksamhet som klart höjer underhållskostnaderna på det sätt som avses i 80 § 1 mom. 1 punkten. Om annan trafik än sådan som gagnar vägdelägarna åsamkar fastighetens eller registerenhetens ägare avsevärd olägenhet, kan andra än vägdelägarna förbjudas att använda vägen eller deras rätt att använda vägen begränsas med kommunens samtycke.

Om staten eller kommunen med stöd av denna eller någon annan lag understöder väglaget eller vägdelägarna gemensamt vid förbättringen av en väg eller vid byggandet av en ny väg, eller vägen har byggts helt eller

delvis med kommunens medel, skall under en tid av tio år efter det att den sista bidragsposten har lyfts eller efter det att kommunen har avslutat sitt vägarbete iaktas vad som i 1 mom. föreskrivs om användning av vägen för annan verksamhet eller trafik än sådan som gagnar vägdelägarna.

97 a §

Underhållet av enskilda vägar med rätt till statsbidrag kan kontrolleras med hjälp av de kontrollvägar som har valts av Vägförvaltningen. Ett väglag vars väg har valts till kontrollväg är skyldigt att lämna Vägförvaltningen de uppgifter som kontrollen kräver.

98 a §

Besvär över vägdistriktets beslut om stats-

Helsingfors den 28 februari 2003

bidrag får anföras hos den förvaltningsdomstol inom vars domkrets vägen eller största delen av den finns. På statsbidrag som avses i denna lag tillämpas i övrigt vad som föreskrivs i statsunderstödslagen (688/2001).

101 a §

Då kommunen beviljar samtycke enligt 96 § 1 mom. i denna lag till förbud eller begränsning som gäller användning av väg, beviljar kommunen samtidigt samtycke enligt 51 § 2 mom. vägtrafiklagen (267/1981) till uppsättande av trafikanordningar.

Denna lag träder i kraft den 1 april 2003.

Republikens President

TARJA HALONEN

Kommunikationsminister *Kimmo Sasi*

Nr 186

L a g

om ändring av 2 § lagen om rehabilitering som ordnas av folkpensionsanstalten

Given i Helsingfors den 28 februari 2003

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 27 mars 1991 om rehabilitering som ordnas av folkpensionsanstalten (610/1991) 2 § 1 mom., sådant det lyder i lag 1504/1995, samt

fogas till 2 §, sådan den lyder delvis ändrad i sistnämnda lag, ett nytt 2 mom., varvid de nuvarande 2—4 mom. blir 3—5 mom., som följer:

2 §

Yrkesinriktad rehabilitering för handikappade

Folkpensionsanstalten skall för en försäkrad, för vilken en sjukdom, ett lyte eller en kroppsskada som konstaterats på behörigt sätt sannolikt medför risk för arbetsförmåga eller vars arbetsförmåga och förvärvsmöjligheter måste anses ha försvagats väsentligt på grund av sjukdom, lyte eller kroppsskada, ordna ändamålsenlig yrkesutbildning och yrkesträning för att bevara eller förbättra hans eller hennes arbetsförmåga, om sådan inte har ordnats enligt lagen om offentlig arbetskraftservice (1295/2002), arbetspensionslagarna eller bestämmelserna om specialundervisning.

Med risk för arbetsförmåga avses en situation där det är sannolikt att arbetstagaren under de närmaste åren, trots att möjligheterna till vård och medicinsk rehabilitering beaktas, utan yrkesinriktade rehabiliteringsåtgärder skulle bli beviljad invalidpension. När det bedöms om arbetsförmågan och förvärvsmöjligheterna har försvagats väsentligt beaktas den försäkrades återstående förmåga att skaffa förvärvsinkomster genom sådant till buds stående arbete som han eller hon skäligen kan förutsättas utföra med hänsyn till utbildningen, den tidigare verksamheten, åldern, boendeförhållandena och andra därmed jämförbara omständigheter. När rehabiliteringens ändamålsenlighet bedöms beaktas sökandens ålder, yrke, tidigare verksamhet, utbildning och socioekonomiska omständigheter samt huruvida den rehabilitering som söks

sannolikt leder till att sökanden fortsätter i ett arbete som är lämpligt med tanke på hans eller hennes hälsotillstånd, återgår till arbete eller inträder i arbetslivet.

— — — — —

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2004.

Helsingfors den 28 februari 2003

Republikens President
TARJA HALONEN

Social- och hälsovårdsminister *Maija Perho*

Nr 187

L a g**om ändring av 5 och 14 § lagen om rehabiliteringspenning**

Given i Helsingfors den 28 februari 2003

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 27 mars 1991 om rehabiliteringspenning (611/1991) 5 § 1 mom. 4 punkten
 samt

fogas till 14 §, sådan den lyder i lag 1480/2001, ett nytt 2 mom., varvid det nuvarande 2
 mom. blir 3 mom., som följer:

5 §

Grunderna för beviljande av rehabilitering

En förutsättning för att rehabiliteringspenning skall betalas är att rehabiliteringen är nödvändig enligt 4 § och att den ges med stöd av något av följande stadganden:

4) 12 och 14 § lagen om företagshälsovård (1383/2001), eller

14 §

Rehabiliteringspenningens belopp

Beloppet per dag av rehabiliteringspenning som betalas under den tid yrkesinriktad rehabilitering pågår bestäms enligt 1 mom., dock så att det i var och en av de inkomstklasser som avses i 16 § 1 mom. sjukförsäkringslagen utgör 75 procent av en tredjedel av arbetsinkomsten enligt nämnda lag.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2004.
 Lagen tillämpas på rehabiliteringspenning som efter lagens ikraftträdande betalas för tiden för yrkesinriktad rehabilitering.

Helsingfors den 28 februari 2003

Republikens President**TARJA HALONEN**Social- och hälsovårdsminister *Maija Perho*

Nr 188

L a g

om ändring av lagen om pension för arbetstagare

Given i Helsingfors den 28 februari 2003

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 8 juli 1961 om pension för arbetstagare (395/1961) 4 h och 4 j—4 n § samt 5 b § 5 mom., sådana de lyder, 4 h och 4 m § i lag 612/1991, 4 j § och 5 b § 5 mom. i lag 1482/1995, 4 k § delvis ändrad i sistnämnda lag, 4 l § i nämnda lagar 612/1991 och 1482/1995 samt i lag 1544/1994 och 4 n § i nämnda lagar 612/1991 och 1482/1995 samt i lag 1331/1999, samt

fogas till lagen en ny 4 i § i stället för den 4 i § som upphävts genom lag 390/1995 och en ny mellanrubrik före den samt före 4 l § en ny mellanrubrik, som följer:

4 h §

En arbetstagare har rätt att få ändamålsenlig yrkesinriktad rehabilitering för förhindrande av arbetsoförmåga eller förbättrande av arbets- och förvärvsförmågan, om

1) en sjukdom, ett lyte eller en kroppsskada som konstaterats på behörigt sätt sannolikt medför risk för arbetsoförmåga enligt 4 § 3 mom., eller arbetstagaren måste betraktas som arbetsoförmögen på det sätt som avses i nämnda lagrum, och

2) den återstående tid som avses i 6 a § 1 mom. skulle beaktas såsom berättigande till pension vid fastställandet av arbetstagarens pension, om arbetstagaren hade blivit arbetsoförmögen vid den tidpunkt då ansökan gjordes eller då sökandens rehabiliteringsbehov senast skall redas ut enligt 6 § lagen om rehabilitering som ordnas av folkpensionsanstalten (610/1991); om arbetstagaren redan får invalidpension förutsätts att pensionen är heffektiv på det sätt som avses ovan.

Med risk för arbetsoförmåga avses i 1 mom. en situation där det är sannolikt att arbetstagaren under de närmaste åren, trots att möjligheterna till vård och medicinsk rehabilitering beaktas, utan yrkesinriktade rehabiliteringsåtgärder skulle bli beviljad invalidpension, antingen till fullt belopp eller i form av delpension. När rehabiliteringens ändamålsenlighet bedöms beaktas sökandens ålder, yrke, tidigare verksamhet, utbildning och kontakter med arbetslivet samt huruvida den yrkesinriktade rehabilitering som söks sannolikt leder till att sökanden fortsätter i ett arbete som är lämpligt med tanke på hans eller hennes hälsotillstånd eller återgår till arbete. När ändamålsenligheten bedöms beaktas dessutom huruvida den yrkesinriktade rehabiliteringen uppskjuter sökandens pensionering.

Såsom yrkesinriktad rehabilitering enligt 1 mom. kan en arbetstagare tillhandahållas rehabiliteringsundersökningar, utbildning

som leder till arbete eller ett yrke, arbetsträning, näringsunderstöd och sådan medicinsk rehabilitering som stöder denna yrkesinriktade rehabilitering, och arbetstagaren kan få ersättning för de behövliga och nödvändiga kostnader som den nämnda rehabiliteringen medför.

Rätt till yrkesinriktad rehabilitering enligt denna lag föreligger dock inte, om arbetstagaren har rätt till rehabilitering med stöd av bestämmelserna om rehabilitering i olycksfalls- eller trafikförsäkring.

Rehabiliteringsförmåner

4 i §

En arbetstagare som inte är invalidpensionstagare har rätt till rehabiliteringspenning för de kalendermånader under vilka han eller hon på grund av yrkesinriktad rehabilitering som avses i 4 h § är helt eller delvis förhindrad att utföra förvärvsarbete.

Om en arbetstagare är helt och hållet förhindrad att utföra förvärvsarbete på grund av yrkesinriktad rehabilitering, är rehabiliteringspenningen lika stor som det sammanräknade belopp av grundpensioner enligt 8 § 4 mom. som arbetstagaren skulle ha rätt till om han eller hon vid den tidpunkt som avses i 4 h § 1 mom. 2 punkten hade blivit arbetsoförmögen på ett sätt som berättigar till full invalidpension.

Om arbetstagaren under den tid yrkesinriktad rehabilitering pågår förtjänar mer än hälften av den lön som ligger till grund för pensionen och på vilken pensionsdelen för återstående tid räknas ut för pension som avses i 2 mom., utgör beloppet av rehabiliteringspenning hälften av beloppet av full invalidpension enligt 2 mom.

4 j §

Rehabiliteringstillägg till rehabiliteringspenning, rehabiliteringsstöd och invalidpension betalas för den tid en i 4 h § 3 mom. avsedd åtgärd pågår.

Rehabiliteringstillägget utgör 33 procent av det samordnade beloppet av rehabiliteringspenning, rehabiliteringsstöd eller invalidpension.

Beträffande rehabiliteringspenningen och rehabiliteringstillägget samt mottagare av

dem gäller i tillämpliga delar vad som bestäms om rehabiliteringsstöd eller invalidpension eller mottagare av dem. Rehabiliteringspenning och rehabiliteringstillägg kan emellertid betalas för en tid som är kortare än en månad.

4 k §

Rehabiliteringspenning kan betalas i form av rehabiliteringsunderstöd enligt prövning också för tiden från rehabiliteringsbeslutet till rehabiliteringens början samt för tiden mellan rehabiliteringsperioder. Rehabiliteringsunderstöd betalas emellertid för högst tre månader per kalenderår så att tiden räknas särskilt för vardera av de ovan nämnda grunderna, om det inte för tryggnade av rehabiliteringen är motiverat att rehabiliteringsunderstödet betalas för en längre tid. Rehabiliteringsunderstöd enligt prövning kan beviljas också för utarbetande av en vård- eller rehabiliteringsplan.

Till en person som har fått rehabiliteringspenning kan för högst sex månader betalas rehabiliteringsunderstöd som är lika stort som rehabiliteringspenningen enligt 4 i §, om detta är synnerligen behövligt för att han eller hon skall kunna få arbete. Härvid fastställs rehabiliteringsunderstödet som ett engångsbelopp och betalas i en eller flera poster. Rehabiliteringsunderstöd betalas emellertid inte för den tid för vilken arbetstagaren har rätt till arbetslöshetsdagpenning eller arbetsmarknadsstöd enligt lagen om utkomstskydd för arbetslösa (1290/2002).

Anmälningsskyldighet och ändringssökande

4 l §

Pensionsanstalten skall underrätta folkpensionsanstalten om rehabiliteringsåtgärder enligt 4 h § samt sådana beslut som gäller rehabiliteringspenning och rehabiliteringstillägg.

4 m §

Ändring i pensionsanstaltens beslut som gäller rehabiliteringens innehåll enligt 4 h § 3 mom. eller rehabiliteringsunderstöd enligt 4 k § får inte sökas genom besvär.

4 n §

Rätt till invalidpension enligt 4 § 3 mom.

föreligger inte utan vägande skäl förrän rätten till rehabiliteringspenning enligt en lag eller en pensionsstadga som nämns i 8 § 4 mom. eller enligt lagen om rehabiliteringspenning har upphört.

5 b §

Indras invalidpension som beviljats som full pension, kan den betalas ut i form av

Helsingfors den 28 februari 2003

delpension även för kortare tid än ett år. Delpension kan betalas som full pension för den rehabiliteringstid som avses i 4 j §.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2004.
Lagen tillämpas på rehabilitering som inleds efter det att lagen har trätt i kraft.

Republikens President

TARJA HALONEN

Social- och hälsovårdsminister *Maija Perho*

Nr 189

L a g

om ändring av lagen om sjömanspensioner

Given i Helsingfors den 28 februari 2003

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen den 26 januari 1956 om sjömanspensioner (72/1956) 25 e § 2—4 mom.,
 sådana de lyder i lag 1745/1995,
ändras 25 och 25 a—25 d § samt 25 e § 1 mom., sådana de lyder i sistnämnda lag, samt
fogas till lagen en ny 25 f § som följer:

25 §

En arbetstagare har rätt att få ändamåls-
 enlig yrkesinriktad rehabilitering för för-
 hindrande av arbetsoförmåga eller förbätt-
 rande av arbets- och förvärvsförmågan, om

1) en sjukdom, ett lyte eller en kroppsskada
 som konstaterats på behörigt sätt sannolikt
 medför risk för arbetsoförmåga enligt 15 § 1
 mom., eller arbetstagaren måste betraktas som
 arbetsoförmögen på det sätt som avses i
 nämnda lagrum, och

2) den återstående tid som avses i 12 a §
 1 mom. skulle beaktas såsom berättigande till
 pension vid fastställandet av arbetstagarens
 pension, om arbetstagaren hade blivit arbets-
 oförmögen vid den tidpunkt då ansökan
 gjordes eller då sökandens rehabiliteringsbe-
 hov senast skall redas ut enligt 6 § lagen om
 rehabilitering som ordnas av folkpensionsan-
 stalten (610/1991); om arbetstagaren redan får
 invaliditetspension förutsätts att pensionen är
 heffeaktiv på det sätt som avses ovan.

Med risk för arbetsoförmåga avses i 1
 mom. en situation där det är sannolikt att
 arbetstagaren under de närmaste åren, trots att
 möjligheterna till vård och medicinsk reha-
 bilitering beaktas, utan yrkesinriktade reha-
 biliteringsåtgärder skulle bli beviljad invali-
 ditetspension, antingen till fullt belopp eller i
 form av delpension. När rehabiliteringens
 ändamålsenlighet bedöms beaktas sökandens
 ålder, yrke, tidigare verksamhet, utbildning
 och kontakter med arbetslivet samt huruvida
 den yrkesinriktade rehabilitering som söks
 sannolikt leder till att sökanden fortsätter i ett
 arbete som är lämpligt med tanke på hans
 eller hennes hälsotillstånd eller återgår till
 arbete. När ändamålsenligheten bedöms beak-
 tas dessutom huruvida den yrkesinriktade
 rehabiliteringen uppskjuter sökandens pensio-
 nering.

Såsom yrkesinriktad rehabilitering enligt 1
 mom. kan en arbetstagare tillhandahållas
 rehabiliteringsundersökningar, utbildning

som leder till arbete eller ett yrke, arbetsträning, näringsunderstöd och sådan medicinsk rehabilitering som stöder denna yrkesinriktade rehabilitering, och arbetstagaren kan få ersättning för de behövliga och nödvändiga kostnader som den nämnda rehabiliteringen medför.

Rätt till yrkesinriktad rehabilitering enligt denna lag föreligger dock inte, om arbetstagaren har rätt till rehabilitering med stöd av bestämmelserna om rehabilitering i olycksfalls- eller trafikförsäkring.

25 a §

En arbetstagare som inte är invaliditetspensionstagare har rätt till rehabiliteringspenning för de kalendermånader under vilka han eller hon på grund av yrkesinriktad rehabilitering som avses i 25 § är helt eller delvis förhindrad att utföra förvärvsarbete.

Om en arbetstagare är helt och hållet förhindrad att utföra förvärvsarbete på grund av yrkesinriktad rehabilitering, är rehabiliteringspenningen lika stor som det sammanräknade belopp av grundpensioner enligt 8 § 4 mom. lagen om pension för arbetstagare som arbetstagaren skulle ha rätt till om han eller hon vid den tidpunkt som avses i 25 § 1 mom. 2 punkten hade blivit arbetsoförmögen på ett sätt som berättigar till full invaliditetspension.

Om arbetstagaren under den tid yrkesinriktad rehabilitering pågår förtjänar mer än hälften av den lön som ligger till grund för pensionen och på vilken pensionsdelen för återstående tid räknas ut för pension som avses i 2 mom., utgör beloppet av rehabiliteringspenning hälften av beloppet av full invaliditetspension enligt 2 mom.

25 b §

Rehabiliteringstillägg till rehabiliteringspenning, rehabiliteringsstöd och invaliditetspension betalas för den tid en i 25 § 3 mom. avsedd åtgärd pågår.

Rehabiliteringstillägget utgör 33 procent av det samordnade beloppet av rehabiliteringspenning, rehabiliteringsstöd eller invaliditetspension.

Beträffande rehabiliteringspenningen och rehabiliteringstillägget samt mottagare av dem gäller i tillämpliga delar vad som be-

stäms om rehabiliteringsstöd eller invaliditetspension eller mottagare av dem. Rehabiliteringspenning och rehabiliteringstillägg kan emellertid betalas för en tid som är kortare än en månad.

25 c §

Rehabiliteringspenning kan betalas i form av rehabiliteringsunderstöd enligt prövning också för tiden från rehabiliteringsbeslutet till rehabiliteringens början samt för tiden mellan rehabiliteringsperioder. Rehabiliteringsunderstöd betalas emellertid för högst tre månader per kalenderår så att tiden räknas särskilt för vardera grunden, om det inte för tryggnad av rehabiliteringen är motiverat att rehabiliteringsunderstödet betalas för en längre tid. Rehabiliteringsunderstöd enligt prövning kan beviljas också för utarbetande av en vård- eller rehabiliteringsplan.

Till en person som har fått rehabiliteringspenning kan för högst sex månader betalas rehabiliteringsunderstöd som är lika stort som rehabiliteringspenningen enligt 25 a §, om detta är synnerligen behövligt för att han eller hon skall kunna få arbete. Härvid fastställs rehabiliteringsunderstödet som ett engångsbelopp och betalas i en eller flera poster. Rehabiliteringsunderstöd betalas emellertid inte för den tid för vilken arbetstagaren har rätt till arbetslöshetsdagpenning eller arbetsmarknadsstöd enligt lagen om utkomstskydd för arbetslösa (1290/2002).

25 d §

Pensionsanstalten skall underrätta folkpensionsanstalten om rehabiliteringsåtgärder enligt 25 § samt sådana beslut som gäller rehabiliteringspenning och rehabiliteringstillägg.

25 e §

Ändring i pensionsanstaltens beslut som gäller rehabiliteringens innehåll enligt 25 § 3 mom. eller rehabiliteringsunderstöd enligt 25 c § får inte sökas genom besvär.

25 f §

Rätt till invaliditetspension enligt 15 § 1 mom. föreligger inte utan vägande skäl förrän rätten till rehabiliteringspenning enligt en lag eller en pensionsstadga som nämns i 8 § 4

mom. lagen om pension för arbetstagare eller enligt lagen om rehabiliteringspenning har upphört.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2004.
Lagen tillämpas på rehabilitering som inleds efter det att lagen har trätt i kraft.

Helsingfors den 28 februari 2003

Republikens President
TARJA HALONEN

Social- och hälsovårdsminister *Maija Perho*

Nr 190**L a g****om ändring av 39 § folkpensionslagen**

Given i Helsingfors den 28 februari 2003

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i folkpensionslagen av den 8 juni 1956 (347/1956) 39 § 3 och 4 mom., sådana de
 lyder, 39 § 3 mom. i lag 1502/1995 och 39 § 4 mom. i lag 70/2002, som följer:

39 §

— — — — —
 Rätten till invaliditetspension uppkommer
 tidigast vid ingången av månaden efter den
 för vilken sökanden på grund av sjukdom,
 lyte eller kroppsskada sist hade rätt till
 dagpenning med stöd av 15 § 1 eller 3 mom.
 sjukförsäkringslagen eller till rehabiliterings-
 penning som med stöd av lagen om rehabi-
 literingspenning eller en lag eller en pen-
 sionsstadga som nämns i 8 § 4 mom. lagen
 om pension för arbetstagare betalas för den tid
 yrkesinriktad rehabilitering pågår. Om rätt till
 dagpenning inte finns uppkommer rätten till
 invaliditetspension dock först efter att en tid
 som motsvarar den tid som avses i 19 §
 sjukförsäkringslagen har upphört. Detta gäller
 dock inte en sökande vars arbetsförmåga har
 börjat innan han eller hon har fyllt 15 år. Har
 den försäkrade rätt att från utlandet få en
 förmån som motsvarar dagpenning enligt
 sjukförsäkringslagen, beaktas den vid fast-
 ställandet av begynnelseiden för pensionen

på samma sätt som dagpenning enligt sjuk-
 försäkringslagen, dock för högst den maxi-
 mala betalningstiden enligt sjukförsäkrings-
 lagen. Med förmånen kan även jämföras lön
 som motsvarar en dylik förmån.

För den som inte fyllt 20 år uppkommer
 rätten till invaliditetspension tidigast vid
 ingången av månaden efter den under vilken
 hans eller hennes rätt till rehabiliteringspen-
 ning enligt lagen om rehabiliteringspenning
 upphörde. Den som får yrkesmässig rehabi-
 litering har heller inte rätt till pension förrän
 betalningen av rehabiliteringspenning har
 upphört. Pension kan dock beviljas en person
 som enligt utredningar inte anses ha möj-
 ligheter till yrkesinriktad rehabilitering eller
 vars yrkesinriktade rehabilitering avbrutits
 eller upphört som resultatlös på grund av
 sjukdom.

— — — — —
 Denna lag träder i kraft den 1 januari 2004.

Helsingfors den 28 februari 2003

Republikens President**TARJA HALONEN**Social- och hälsovårdsminister *Maija Perho*

Nr 191

Statsrådets förordning

om ändring av 1 § förordningen om yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården

Given i Helsingfors den 27 februari 2003

I enlighet med riksdagens beslut, fattat på föredragning från social- och hälsovårdsministeriet, *ändras* i förordningen av den 28 juni 1994 om yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården (564/1994) 1 § som följer:

1 §

Yrkesbeteckningar för yrkesutbildade personer med skyddad yrkesbeteckning

De yrkesbeteckningar för yrkesutbildade personer med skyddad yrkesbeteckning som avses 1 2 § 1 mom. 2 punkten lagen om yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården (559/1994) är barnskötare, fotvårdare, fotterapeut, hjälpskötare, konditionsskötare, medikalvaktmästare-ambulansförare, mentalvårdare, närvårdare, ortopedtekniker,

primärskötare, psykoterapeut, sinnessjukvårdare, tandskötare, utbildad kiropraktor, utbildad massör, utbildad naprapat, utbildad osteopat, sjukhuscellbiolog, sjukhusfysiker, sjukhusgenetiker, sjukhuskemist och sjukhusmikrobiolog.

Denna förordning träder i kraft den 1 maj 2003.

Åtgärder som verkställigheten av förordningen förutsätter får vidtas innan förordningen träder i kraft.

Helsingfors den 27 februari 2003

Omsorgsminister *Eva Biaudet*

Regeringsråd *Marja-Liisa Partanen*

FÖRFS/ELEKTRONISK VERSION

Nr 185—191, 2 ark

EDITA PRIMA AB, HELSINGFORS 2003

EDITA PUBLISHING AB, HUVUDREDAKTÖR JARI LINHALA

ISSN 1456-9663